

Marinela Porumb

Pădurea de sticlă

Foto: Radu Pop – photoDiArtis
Design coperta: Tudor Porumb
Corectura: Andrei Benedek

Editat de **Editura Neverland**.
Copyright © 2011, **Editura Neverland**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
Editurii Neverland.

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată
fără acordul scris al **Editurii Neverland**.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PORUMB, MARINELA

Pădurea de sticlă / Marinela Porumb. – București : Neverland, 2011

ISBN 978-606-92552-9-2

821.135.1-31

REDACȚIE:	tel.:	0733.672.111
	e-mail:	editura@neverland.ro
DEPARTAMENTUL	telefon:	021.314.93.15; 0726990184
DISTRIBUȚIE:	tel./fax:	021.314.93.16
	e-mail:	distributie@neverland.ro

Marinela Porumb

Pădurea de sticlă

roman

EDITURA

 „Omul nu-și poate dori nimic dacă n-a înțeles să se bazeze doar pe sine. E singur, abandonat pe pământ – neavând alt destin decât cel pe care și-l croiește singur.”

(Jean Paul Sartre – Ființa și neantul)

 „Nu ești decât o frunză, o frunză firavă legată prin pețiolul tău de crenguța unui pom. Te trezești în fiecare dimineață cu fața mângâiată de razele calde ale soarelui, răcorită de picături transparente, bobîțe de rouă, ești încinsă de căldura amiezii și ocrotită de zăpușeală, prin legănarea brizei de după amiază, iar seara soarele îți încălzește nervurile spatelui, când liniștită aluneci în somnul ce așteaptă o nouă zi. Ocrotitoare, unele frunze cuprind și învăluie ușor mugurii florilor de mai târziu. Doi muguri răsar sprijinindu-se de tine, și-i privești în fiecare dimineață cum cresc și li se rotunjesc petalele albe, îmbobocesc încet spre înflorire. E primăvara ta și a florilor tale. Viața îți pare minunată și liniștită. Auzi tunete în depărtare, mai bate vântul și mereu cad frunze, dar ție ți-e bine, ești la adăpost, pomul tău e apărut de vânt... până într-o noapte... nu ai nici o putere să te opui vijeliei, nu poți face nimic să mai rămâi în copacul neamului tău, vei fi smulsă și dusă departe; cât de departe poate ajunge o frunză? Oricât de departe sau de aproape, nicicând nu se va mai întoarce în același copac, la florile lui.”

Prefață

„ – Te așteaptă vremuri grele într-o lume nouă, unde cel din urmă va fi cel dintâi, dar sufletul tău e puternic și va ieși la lumină.” Povestea Clarei.

Când am cunoscut-o pe Marinela Porumb era într-o **„capricioasă primăvară, ca prima dragoste” într-un Sibiu ce se scutura de umezeala iernii, promițând finaluri fericite.** Mi-a făcut cadou o carte. Un roman de dragoste.

L-am citit pe nerասuflate și l-am dăruit spre lectură tuturor prietenelor mele, așa cum fac cu toate lucrurile plăcute cu care ma intersectez.

Când Marinela mi-a spus de noua ei carte i-am promis să-i scriu prefața, știind ca mă voi bucura înaintea celorlați de cuvintele ce curg ca un vin bun la ceas de sămbătă de primavară.

A fost nevoie de câteva săptămâni bune, ca să găsesc acele ore pentru a savura și scrie despre această carte pe care nu o lași din mâna, dacă îți plac romanele clasice.

Pentru că „Pădurea de sticlă” este un roman fără artificii, fără dorința de epatare, cu o intrigă logică, extrasă din realitate. Cititorul nu este chinuit de metafore pe care trebuie să le interpreteze. Nu este pus în fața unui cifru. Cititorul participă, dar fără chinurile la care ne supun cărțile testament ale acestui început de secol, ce abundă în revolte fără soluții, într-un realism caricaturizat axat pe probleme șablon.

Povestea începe cu crâmpie de copilărie fericită ale Clarei, cu o poveste de dragoste adolescentină. Tatăl și nu mama este personajul central de care este legată descoperirea lumii pentru Clara.

„– Cât ține bucuria, tată, cât timp ești fericit? Îl întrebam dornică să aflu „cum e cu iubirea”, ...

– Atât cât te orbește dragostea”.

Johan, prima dragoste a Clarei este eroul de care s-ar îndrăgosti orice fata.

Capacitatea Marinei Porumb de a crea imagini palpabile, similar marelui ecran este extraordinară. Citind aceste pasaje am avut aceeași stare de spirit ca acum 40 de ani când citeam La Medeleni.

„Să plutesc în senzația dulce a unui vis împlinit după o prea îndelungată așteptare, vis pe care mi-l imaginam de multe luni încoace, temătoare că nu se va realiza vreodată. Iar acum, mai mult decât îndrăznisem să sper, fruntea mi se sprijinea pe gâtul lui puternic și simțeam cum îi pulsează vena chiar deasupra sprâncenei mele, era o palpitație ca zvâcnirea aripilor de libelulă.”

Primele capitole sunt și lecții de istorie. Am învățat multe despre viața sașilor din zona Sibiului, am căpătat explicații simple, logice, la întrebările ce mi le pun ori de câte ori am privilegiul de a vizita Sibiul și împrejurimile sale. Am înțeles de ce acolo viața curge mai aproape de civilizația la care toți jinduim.

„Cea mai importantă caracteristică a existenței sașilor, care i-a impus în fața celorlalți conlocuitori, acordându-le un statut aparte, deosebit și exemplar a fost viața dusă permanent în colectivitate, urmând principii și norme sănătoase ca: solidaritatea intercomunitară, respectul față de preot, biserică,

școală, autoritate, respectarea cuvântului dat, cinstea și corectitudinea, păstrarea curățeniei spațiului public, a caselor. Ajutându-se unii pe alții, fiecare familie își putea rezolva problemele de orice natură ar fi fost ele...”

Acum când tot mai multa lume vorbește despre nevoia de externalizare a serviciilor politice, când ne amintim cu speranță de Carol I, pasajul care urmează mi se pare foarte actual. Cum gândește Johann înainte de a pleca pe front? Cât de responsabil și pragmatic!

„Poate într-un fel va fi mai bine, în armata germană vom fi mai bine instruiți și echipați. Cel mai câștigat e statul român, că nu mai trebuie să cheltuie cu noi, nu costă nimic visteria țării!”

Treptat lumina se stinge și cititorul plonjează în urâtul care definește derapajul ființei umane necivilizate. Traumele Clarei, deportate în Siberia, în locul unui soț laș și parșiv. Hans, copil din flori, crescut de mamă cu ura pentru cei care au, fără asumarea responsabilității greșelilor personale, este prototipul impostorului care a consolidat derapajele societății românești în anii 50. Oamenii fără respect pentru muncă și morală au permis crimele acelor ani, atentatele la demnitatea omenească.

Este o carte despre capacitatea femeii de a supraviețui fizic prin puterea emoțiilor, a sufletului, prin capacitatea de dedublare generoasă. Femeia se salvează prin iubire și iertare așa cum face eroina romanului.

„Așa suntem noi, femeile: cu amintirile ce le purtăm cu noi, neștiute de ceilalți, cu gândul acolo unde dorim să fim, atunci când ceilalți ne cred aproape. Suntem doar ceea ce vrem să lăsăm să se vadă din tot zbuluciumul și sentimentele noastre, din nemărginita sensibilitate, adeseori neînțeleasă..”

Poveștile despre lagărele de muncă în Uniunea Sovietică biruitoare sunt cutremuratoare, dar atât de simple, prin modul

în care le trăiește Clara împreună cu Ilse, sora neștiută, încât nu dor.

În 1945 nimeni nu înțelegea încotro se îndreaptă lumea. Războiul era pe sfârșite, dar replicile sale au continuat să distrugă vieți mulți ani după aceea.

„Nu-mi venea să cred că o astfel de nedreptate poate avea loc. Cum să plec la mii de kilometri depărtare de casa și copiii mei, cum să-mi las pruncii încă în leagăn? Ce lume poate fi asta, atât de nedreaptă ca să mă despartă de copii și să mă trimită într-o țară străină, să reconstruiesc ce au distrus alții?”

Ce vină aveam eu? Pe ruși nimeni nu-i iubea, amintirea era încă proaspătă, orașul și împrejurimile fuseseră zguduite de teroarea cu care soldații sovietici îi invadaseră la jumătatea lunii septembrie 1944, ca pe vremea turcilor și a tătarilor comițând acte de barbarie din cele mai josnice. Au violat femei, au împușcat bărbați, au jefuit case, pivnițe și poduri, prădând recoltele și gospodăriile românilor și nemților deopotrivă.”

La capătul drumului exterminator de acasă către nicăieri am avut revelația ireversibilului. Am vrut să sar peste pagini. Sunt lucruri prea îndepărtate. Dar rezultat al acțiunii omului. Dacă se repetă?

„Troiene mari de zăpadă spulberată se ridică în fața noastră, după mai multe ore de mers continuu. Deasupra lor, din loc în loc gheretele paznicilor, cenușii, posace. Înaintăm încet și abia când trec de poarta deschisă, urzită din sârmă ghimpată, înțeleg că am intrat în interiorul unui lagăr.”

Ce i-a ținut pe deținuți în viață??? Cum au putut atatea femei firave să supraviețuiască într-o lume barbară construită pentru exterminare fizică? Ne-o spune Clara, aproape strigându-și dreptul la maternitate:

„Nu vreau să mor, vreau să mă întorc acasă. Vreau să-mi cresc copiii.”

Câtă diferență între orașul civilizată, cu oameni gospodari și preocupați de respectul normelor de conviețuire și satul de lângă lagăr unde oamenii trăiau la limita animalității.

„Casele din lemn, înșirate pe cursul unui râu între două dealuri molcome, sunt așezate între pâlcurile de brazi verzi și mesteceni albi. Pe alocuri se mai văd brazi uscați cu trunchiurile înnegrite și crengile cioturoase, cu vârfurile rupte de vânturi, încă neclintiți și statornici. Nu au împrejurul lor nici un acaret, vreun șopron, coteț sau altă îngrăditură. Nici un suflet de animal nu trăiește în afara lor. Nu latră nici un câine, nu cântă vreun cocoș.”

Viața în lagăr îngroașă diferențele dintre bărbați și femei. În lupta pentru supraviețuire femeile aleg strategiile cu impact pe termen lung, în timp ce bărbații aleg soluțiile pe termen scurt.

„Bărbații păreau mai înfricoșați ca noi, mai slabi, mai expuși bolilor. Mai nehibzuiți, și-au vândut hainele pe mahorcă și apoi au înghețat de frig, și-au dat pâinea pentru țigări și au murit de foame!”

Am tot căutat să găsesc explicații pentru titlul cărții. Târziu după ce cursul poveștii m-a captat, după ce lagărul n-a mai fost înfricoșător, doar dureros, am găsit explicația. E pădurea pe care Clara o observa atent când își pregătește evadarea. Pădurea în care Ilse își trăiește povestea de dragoste.

„Pădurea și tot cuprinsul ei prinsă într-o rășină seculară, ca un acvariu imens, fără pești, bogat și variat în vegetație, o lume nepământeană. Alunecai pe suprafața de sticlă și transparența întărea impresia de imaterial. Peisajul era mirific, dacă aveai puterea să te minunezi de splendoarea lui”

Evadarea împreună cu Ilse, drumul spre casă încărcat de umilințe și sacrificiul inutil al surorii neștiute, chiar pe malul Prutului pregătesc cititorul pentru o altă Golgota.

Ca sa scape de zece ani de munca silnică Clara decide să aibă un copil cu un prizonier german. Nu adulterul o doare. Ea încă mai așteaptă împlinirea prorocirii din tinerețe a țigăncii. Johann, dat dispărut în luptele de la Stanlingrad, continuă să-i populeze visele ajutând-o să reziste.

Ajunsă într-un târziu în țară, la rude, află cu uimire schimbările:

„A, e Veta cea care ne lucra grădina cu ziua. Acum e Tovarășa Elisabeta, secretar de partid. S-a schimbat lumea pe aici, „cei din urmă au ajuns cei dintâi”...”

După multe umilințe de astă dată datorate celor de acasă Clara ajunge la liman. Și prorocirea se împlinește.

„Fericirea e ca un briliant pe care fiecare om îl poartă în suflet, e nevoie însă de o rază de lumină să se reflecte în el ca să strălucească în nenumărate sclipiri spre cei din jur.”

Când am ajuns la finalul cărții am avut sentimentul de bucurie pe care îl ai atunci când ajungi în vârful muntelui după ce te târăști printre obstacole. Frumusețea vieții șterge umilințele. Învățăturile câștigate cu durere te luminează din interior.

Multumesc Marinei Porumb pentru încă o carte plină de căldură și înțelepciune.

„Ca să fii liber, trebuie să te simți independent, să crezi în tine și să nu-ți fie teamă. Să poți ierta. Asta mi se părea cel mai greu. Să iert, să nu le mai gândesc răul, celor care mi l-au făcut. Să-i pot privi în ochi cu detașare, cu îngăduință. Să le accept micimea sufletească, avariția, rapacitatea, neomenia, cruzimea, ca pe ceva firesc, rău, dar necesar, o contrapondere. Să nu-i mai judec, să-i privesc de la distanță, de sus, de acolo de unde nu au reușit să mă coboare decât pentru scurt timp,”

Monica Tatoi,

București, 5 iunie 2010

Prolog

Anul acesta Paștile au căzut la începutul lunii aprilie. E o primăvară târzie, încă mai ninge cu fluturi de zăpadă și vreau să cred că fiecare fulgure va fi ultima, că razele firave ale soarelui vor topi zăpada așternută fugarnic.

De foarte departe primăvara asta târzie îmi amintește de o altă primăvară, pierdută pentru totdeauna, acoperită ca pagina unei cărți de altele la fel, ca formă și timp, dar unică prin intensitatea trăirilor cuprinse în vremea ei.

Privesc pe fereastra cabinetului jos în curtea pustie a spitalului. Ascult tăcerea și stranie mi se pare liniștea ce plutește pe hol și în saloane. De Paști aproape toți bolnavii au fost externati să-și petreacă sărbătorile în familie, au mai rămas doar câțiva cu afecțiuni mai grave aflați sub un tratament intensiv sau netransportabili.

Neobișnuită cu acalmia, anticipez pașii agitați și grăbiți ai asistentelor, soneria ce mă cheamă cu strigătul scurt jos în camera de gardă. Așteptarea se prelungește nefiresc și-mi dă o senzație de neliniște, de ireal.

Undeva pe coridor se aude cum se închide o ușă. Simt răspândită în aer aroma cafelei. Mi-aș dori să fie reală, chiar simt nevoia să beau o cafea. Un ciocănit ușor, nu e nici o iluzie, cafeaua miroase înnebunitor, pașii ușori ai fetei îi aud

pe gresia lucioasă. Ea se apropie și-mi așează pe birou o ceașcă verde de porțelan.

Adulmec cafeaua aburind fierbinte sub stratul de caimac, mă simt inundată de aroma intensă.

– Mă gândeam că poate mai doriți o cafea, de atâta calm m-a cuprins și pe mine somnul, îmi spune asistenta.

Îmi ridic privirea de pe fișa pe care o studiam și abia pot respira de uimire:

– Cum te-ai pieptănat??

Râde copilărește și se rotește bucuroasă în fața mea, neînțelegându-mi mirarea.

– Vă place?

Mă scrutează printre genele rimelate intens.

– Da! Dar nu se mai piaptăna nimeni așa.

– Mie îmi place, mama mi-a aranjat părul. Avea o colegă în liceu care se pieptăna așa...

Rămân cu privirile pironite în urma ei. Părul de culoarea mierii, despărțit de o cărare din frunte până pe ceafă, era prins și răsucit în două rulouri mari peste urechi, susținute de agrafe metalice ascunse. Fruntea acoperită de șuvițele unui breton surfilat, până la sprâncenele frumos arcuite; așa mă pieptănam eu la optsprezece ani, pieptănătură cuminte și cochetă.

Cafeaua mi se pare amară, deși întotdeauna o beau fără zahăr. O las în ceașcă, jumătate. Strâng foile împrăștiate pe birou, o agitație mă cuprinde și nu mă pot concentra. Afară ninge cu boabe de gheață, dezlănțuit, furios, ca vara când bate grindina. De departe răzbate ecoul unui tunet. Capricioasă primăvară. Ca prima dragoste.

Sirena salvării se aude prelung, disperat, un strigăt lugubru. Se oprește la poarta spitalului și mașina încetinește, în timp ce poarta mare se deschide. Din instinct mă îndrept spre cuier.

Halatul gros de molton mă învelește și mă cuprinde în căldura lui, leg strâns cordonul în talie să-i păstrez mângâierea moale. Aștept câteva secunde, pregătită să cobor. Soneria a încremenit. Nu sunt chemată, bolnavul adus era pentru altă secție.

Ciocănituri în ușă. Anca îtește capul înăuntru, atât cât pieptănătura ei să-mi tulbure iar simțurile.

– D-na doctor, pacienta din salonul trei insistă să vă vadă!

– Imediat. Mai am ceva de stabilit în tratamentul ei. Tocmai îi studiam fișa.

Zâmbesc. E ciudată atitudinea bolnavei din salonul trei. Parcă încercă să se apropie de mine și mă respinge apoi fără motiv. Vrea să fiu lângă ea, mă cheamă și tace. Doar mă privește. Cum și de ce simte că are asupra mea o putere cu care mă manevrează? Nici un medic nu e așa la cheremul toanelor unui bolnav, sigur trebuie să fim cât mai apropiați de fiecare dintre ei, dar de aici și până a ne manevra e o limită.

Femeia asta are ceva ciudat, ce mă intrigă și mă și atrage în același timp. Parcă aș cunoaște-o și aș fi împărțit cu ea ceva drag. Cred că o nenorocire a făcut-o puternică, și a rămas neînduplecată în ciuda slăbiciunii corpului. Vocea ei e hotărâtă, fără a fi obraznică sau insistentă. Se cere ascultată, nu te poți opune. Mă uimește puterea ei exercitată asupra mea și mă întreb cât e capriciu și cât suferință în ființa ei?

– Vi s-a întâmplat ceva? Sunteți palidă, constată Anca, strecurată dincoace de ușă. Vă dau un pahar cu apă?

– Nu, n-am nimic, sunt doar obosită.

„Oare ce se întâmplă cu mine? E halucinant în ultimele zile, de câteva zile, da, de când s-a internat bolnava de la salonul trei. Simt că îmi transmite o stare de teamă, de panică nelămurită. De parcă mi-ar fi adus cu ea neliniștea. Ce o fi vrând iar?”

Intru în salonul proaspăt zugrăvit, inspir mirosul de var și vopsea de ulei, ce va fi în curând coplesit de cel de

medicamente și boală. Deocamdată miroase a proaspăt vopsit, poate cam strident.

În patul de la fereastră, singurul ocupat din cele trei, femeia căruntă, palidă, se contopește cu așternuturile învâlmășite. Un picior slab, cu varice albastrii, sub pielea transparentă întinsă peste ele ca o coală de hârtie de pergament șifonată, pare abandonat și uitat pe rama metalică a patului. Mâna descărnată, cu degete strâmbate de artrită, strânge fața de pernă, mai jos de bărbie. Pleoapele, ridate, căzute, cu gene palide, îi acoperă privirea, altfel ageră.

În toată ființa ei pierdută, neajutorată, dar în același timp încordată, ca un animal la pândă, era ceva straniu, ce mă contraria și mă zăpăcea.

Deschise ochii și cu o voce fermă în contrast cu abandonarea în care se uitase, îmi porunci:

– Stai lângă mine! Vreau să-ți povestesc.

M-am așezat pe marginea patului alăturat. A făcut un efort să se ridice în șezut, dar n-am schițat nici un gest să o ajut, nu voiam să pară că îi fac o favoare, simțeam că totul trebuie să vină de la ea. Doar când a încercat să-și așeze perna la spate m-am ridicat și i-am potrivit-o, apoi m-am așezat din nou fără să spun nimic.

– Nu mă întrebi ce vreau să-ți povestesc?

– Nu. Pentru că nici dumneavoastră nu m-ați întrebat dacă am timp să vă ascult, i-am replicat.

– Ai! Îmi țiuie urechile de atâta liniște. Până când ești de gardă?

– Până dimineață la șase. Dar pot interveni urgente!

– Știu. „Nu aduce anul ce aduce ceasul”. Ușoarele ameteți pe care le-am avut în ultimele luni nu mi-au prevestit că într-o zi totul se va întuneca în jurul meu și voi cădea într-o noapte adâncă.

– Tensiunea arterială trebuie verificată, iar când e vorba de hipertensiune, medicația necesară previne accidentele cerebrale...

– Nu-mi place să vorbesc despre boli... crezi că analizele medicale reflectă adevărul?

– Bineînțeles.

– Aiurea! Spui că am colesterolul mărit și eu am fost slabă toată viața, n-am avut mai mult de 60 de kg! Se poate?

– Sigur că se poate. Să vă explic...

– Mai bine nu-mi explica... crezi că nu știi? Am fost asistentă medicală...

O priveam surprinsă. Se juca cu mine?

– De ce m-ați chemat? am întrebat-o cu o urmă de nemulțumire în glas.

– Când m-am internat, m-ai întrebat dacă am fost în lagăr. De ce m-ai întrebat? Nu era o întrebare de rutină.

– Nu, nu era. V-am văzut încovoiată de spate și m-am gândit că poate este urmarea unei munci grele, pe care ați depus-o în tinerețe, când corpul era încă în formare. O muncă ce v-a afectat coloana.

– Așa este.

Nu mai spunea nimic. Aștepta ceva.

Și atunci am aruncat argumentul suprem, ca un pescar iscusit, care știe că peștele flămând va înhăța momeala.

– Și tatăl meu a fost în lagăr...

Și-a ridicat pleoapele obosite și m-a fixat cu ochii albaștri.

– Unde?

– La Krasnoiarsk.

– Era neamț?

– Nu, era ungar. Avea 17 ani neîmpliniți și s-a oferit să plece voluntar în locul tatălui său, care era bolnav. Când s-a întors după cinci ani, a aflat că și bunicul a fost concentrat și a

murit în lagăr. Deci sacrificiul lui a fost absolut inutil. A devenit deprimat, trist, necomunicativ. Nu mi-a povestit niciodată ce s-a întâmplat acolo, deși mi-aș fi dorit să știu. Aș fi vrut să mă apropiu de sufletul lui; poate că eliberându-se de coșmarul trăit, ar fi devenit și el mai sociabil, mai vesel...

– E greu să retrăiești povestind, întâmplări pe care vrei să le uiți.

– Dar este mai periculos să ascunzi lucrurile acestea, să le accepți ca pe ceva firesc sau inevitabil. E război, mor oameni; e normal, se spune. Prizonierii sunt duși în lagăre; pare o consecință firească. Se mai fac și abuzuri, cum au fost concentrările; se întâmplă. E ca și cum ai spune că țin de fatalitate. Nu, greșelile acestea istorice trebuie cunoscute, să nu se mai repete.

– Noi nu putem corecta nimic...

– Cel puțin, tatăl meu a încercat. Întors în țară, s-a căsătorit cu o româncă, pe noi, cei trei copii nu ne-a botezat la catolici și nu ne-a învățat ungrește. Voia să ne protejeze, în caz că evenimentele se vor repeta. Îmi amintesc că în liceu, profesoara de fizică văzându-mi numele străin și înfățișarea mea ariană (blondă cu ochi albaștri), presupune că sunt săsoaică și îmi cere să recunosc. Am negat cu vehemență (oricum nu eram), dar n-aș fi recunoscut nici dacă-mi spunea unguroaică. S-a enervat că nu recunosc, a zis că sunt obraznică și mi-a dat un doi. Atunci l-am înțeles pe tatăl meu care spunea „trebuie să fii ca cei mulți, altfel nu ai nici un drept, șovinismul a făcut întotdeauna victime”...

Stătea în șezut, pe pat, strângând la piept genunchii îndoți. Părea absentă, cu gândurile departe. Am tăcut surprinsă că nu mă mai ascultă. S-a întors spre mine câteva clipe mai târziu și m-a privit, șoptindu-mi:

– Mi se spune Clara. Mi-a plăcut întotdeauna prenumele meu, prietena mea Ilse spunea că e frumos...

– Da, și mie îmi place.

– Trage draperiile, m-a rugat. E prea multă lumină.

Glasul îi devenise blând și trist.

Am tras șnurul ce făcea ca draperia grea de doc să se întindă pe toată suprafața ferestrei, filtrând o lumină caldă în interior. M-am îndreptat apoi spre ușă.

– Nu stai să-ți povestesc? a reacționat surprinsă că plec.

– Mă întorc imediat. M-am grăbit să vin când m-ați chemat și nu mi-am băut cafeaua. Prevăd că va fi o noapte lungă, i-am spus.

– Du-te! Eu oricum nu plec de aici! a zâmbit ca de o glumă și s-a cuibărit în pat acoperindu-se cu pătura pe cap.

Cafeaua era tot pe biroul meu, asistenta nu trecuse pe la mine să-mi ia ceașca. Am sorbit încet câte o înghițitură. În sertar am găsit un pachet de țigări încă neînțeput, l-am deschis și mi-am aprins o țigară. Un fum, încă unul, fără să trag în piept; nu sunt fumătoare împătimită.

„Are dreptate Clara, astăzi e prea multă lumină!”

Cerul s-a înseninat, soarele luminează puternic zăpada ce reflectă scânteieri. Mă apropii de fereastră să trag draperiile portocalii.

Imaginea mea se oglindește în ochiul de geam. O văd străină și nu mă recunosc. Nu așa mă simt eu, femeie matură și sobră; mă simt în afara vârstei. Sunt totuși eu, cu toate trăirile mele, suma sentimentelor, dorințelor, împlinirilor sau rătăcirilor, dar fără chipul material, ce mă identifică. Așa suntem noi, femeile: cu amintirile ce le purtăm cu noi, neștiute de ceilalți, cu gândul acolo unde dorim să fim, atunci când ceilalți ne cred aproape. Suntem doar ceea ce vrem să lășăm să se vadă

din tot zbuluciumul și sentimentele noastre, din nemărginita sensibilitate, adeseori neînțeleasă.

De la înălțimea ferestrei privesc bătrânii copaci desfrunziți. Dincolo de bulevard, pe deal e strada Moscovei cea mai frumoasă stradă din Sibiu. Simt că am puterea acum, să mă întorc cu gândurile la primăvara când mă plimbam cu Fredy pe sub imenșii castani înfloriți.

„Lampioanele albe și roz se scuturau când vântul se învălmășea în frunzișul verde palmat, picurau petale diafane cu mijlocul pictat într-un grenă sângeriu. Ninge cu flori de castan, ni se prindeau în păr, se așterneau în calea noastră, vântul le spulbera, fuioare, le înfășura și le împrăstia mai departe. Era ca o mare cu valuri de flori, mirosea a pământ reavăn, a iarbă.

Ne plimbam ținându-ne de mână, se însera, luminile se aprindeau în becurile cu pălării de tablă, suspendate pe stâlpi.

Fredy se gândea probabil, cum să găsească acel moment, cum să prindă clipa unică, în care mă va cuprinde în brațe și mă va săruta. Îi simțeam emoția în glas, mă înfiora răcoarea serii și gândul că buzele lui se vor opri stângace pe buzele mele înfiorate. Așteptam acel sărut, primul nostru sărut și nu cutezam să îmi imaginez cum se va întâmpla. Ca să-mi acopăr emoția, vorbeam, vorbeam, vorbeam, ca să amân clipa, să o împing cât mai departe, acolo unde nu o va ajunge teama, tulburarea sau neliniștea acestui început. Ninge cu flori de castan.”

Aprind încă o țigară. Fredy s-a apropiat prea mult, periculos de aproape, de parcă n-ar fi plecat niciodată. Doar două sute de metri mă despart de locul unde l-am văzut prima oară, ... și douăzeci de ani...

Stăteam dezorientată în fața afișului scris cu tuș negru pe o coală de carton lucios prins în pioaneze la afișier. Anunța înscrieri pentru Cercul de pictură de la Clubul Independența.

Mi-aș fi dorit să merg, dar aveam foarte mult de învățat, eram în ultimul an de liceu și mă pregăteam pentru admiterea la Facultatea de medicină.

Nu mă hotăram dacă pot să-mi rup din timpul dedicat studiului, în fiecare joi, trei ore, după cum scria pe afiș, de la 16-19. Tentația era mare. Întotdeauna am visat să pictez, ghinionul a fost că la școală niciodată nu am avut profesor de desen, ci profesori care își completau catedra cu materia asta și experiența lor în domeniu era nulă.

Am desenat pentru fiecare notă ce se cerea pusă în catalog, patru ani, din clasa a V-a până am terminat a VIII-a, ghiveciul cu mușcate. Era singura floare ce o aveam în clasă și, singurul model ce se așeza pe catedră ca temă. Tehnica de lucru, tot una singură; acuarela.

Culorile stăteau înghesuie într-o cutiuță mică din plastic, pe care era imprimat în relief : „acuarela pictor”. Cutia era prea mică pentru pasta lipicioasă, colorată, ce umplea dând pe dinafară cele 12 căsuțe. Apa ce dilua culoarea se prelingea pofticioasă și se adăpa din jur, aducând pe pensule culori nedorite, intruse, ce îmbâcseau lucrarea.

Acum aveam în sfârșit ocazia să pictez cu adevărat. „Oare mama mi-ar da voie să mă înscriu?” mă întrebam indecisă.

– Vrei să te înscrii la cerc? m-a întrebat un băiat care s-a apropiat de afiș, în timp ce eu stăteam nehotărâtă.

M-am întors spre el și l-am privit. Era mai înalt decât mine, îmbrăcat în uniformă de licean, cu chipiu și emblemă. Sub braț, o servietă cu cărți.

– Nu știu ce să zic, sunt în ultimul an și nu am timp, dar mă tentează. Mi-au plăcut culorile de când eram copil, și mi-am dorit, dar momentul e nepotrivit.

– Și pentru mine e la fel. Ce ar fi totuși să încercăm?

– Bine, hai să ne înscriem.

Ne-am înscris pe o listă la singurul birou din hol, unde se vindeau și bilete pentru spectacole. Era într-o zi de marți, îmi amintesc pentru că „marțea” e ziua mea norocoasă. Am plecat împreună, aveam același drum vreo câteva străzi, dar tot povestind, m-a condus până aproape de casă. Mi se părea că ne cunoaștem dintotdeauna, fără să ne știm nici numele, nimic concret...

Nu am găsit momentul potrivit să îi spun mamei, îmi era teamă că poate nu-mi va da voie să merg și dacă îmi cunoștea intențiile, era dificil să spun că merg în altă parte, să scap de acasă în ziua și ora respectivă. Pentru prima ședință de pictură aș fi motivat absența mea cu o meditație, apoi mai vedeam.

Cercul de pictură se ținea sus la mansardă, deasupra sălii de spectacol, amenajată și ea în Turnul Gros al cetății. Ca să intrăm în sala unde se țineau cursurile urcam scările înguste și abrupte, deschideam ușa grea de tablă groasă și treceam prin podul plin cu recuzita teatrului. Un culoar foarte îngust, eliberat de piese de mobilier, stivuite una peste cealaltă, draperii, haine, pălării, măști și recuzită de luptă, îți deschidea calea și îți dădea senzația că te afli într-un labirint, unde odată intrat te încâlceai fără să mai poți ieși.

Atelierul de pictură ocupa o parte din pod, despărțit de toată harababura cu un perete din PFL.

Lumina cobora de sus printr-un luminator. Deși mare, camera era atât de încărcată încât părea neîncăpătoare. De pereți erau sprijinite pânze și cartoane preparate, tablouri pictate.